

"SEMMI SZÁNDÉKA HAZAMENNI..."

Egy bajtársunk felesége írta ezt a férje nevében: "Semmi szándékuk hazamenni, őket tehát kapcsoljuk ki a csendőr közösségből". Kicsit szokatlan, hogy asszony szól így a férfi helyett, de ezen lépünk át és nézzük a lényegét.

Nem ez a bajtárs az egyetlen, aki ma úgy érzi, hogy "semmi szándéka hazamenni". Vannak viharvert, riadt, fáradt emberek, akik csak azt nézik, hogy sok nyomorúság után végre meg tudtak kapaszkodni. - Biztos, jó kenyeret találtak s ennél többet nem remélnek, de nem is kívánnak az élettől. Félnek minden változástól, aminek edestestvére a kockázat. Ezért már most, a kezdet legelején arra próbálják "nevelni" a lelkiüket, hogy mondjon le a hazamenésről, de még a gondolatáról is...

Meg kell kérdeni efelől az évtizedekkel ezelőtt kívándorolt magyarokat. Megmondják, hogy megvan a házuk, autójuk, pénzük, de hiányzik az a kusza bódzabokor, ami az otthoni öreg kert sarkában ült s a kert alatt mendegélt a Máros. Ezt nem pótolja semmi s a hiányával járó gyötrelmet elkerülni nem lehet. Lesznek, akiket nehéz okok arra kényszerítenek majd, hogy örökre elszakadjanak a szülőföldtől, de ez nem lesz olyan könnyű elhatározás, amit csak úgy kirázhattunk a mellényzsebből: "Semmi szándékom hazamenni...". Majd meglátjuk akkor, amikor dönteni kell, micsoda végzetesen nehéz elhatározás ez.

Ne dobálózunk hát könnyelműen a szavakkal és ne zárjuk ki magunkat az otthon épített közösségből. Elkülönbülni böjt nélkül nem lehet, de nincs is rá okunk. A magyar csendőrség világhíres, megbecsült testület volt s ha a szintén világhíres kanadai csendőr büszke a maga testületére, mi büszkéek lehetünk a magunkéra. Az ember földi sorsát három főtenyező szabja meg: Haza, család, hivatás! Akármelyiket tagadja meg az ember, rosszutón jár.

Mennyivel természetesebben hangzik egy másik bajtárs levele: "Büszke vagyok rá, hogy tagja lehettem egy olyan testületnek, amely csak erkölcsileg megválogatottakat fogadott s kébelébe, de nemcsak voltam, hanem vagyok és leszek is mindig a tagja. Bizom benne, hogy hordani fogom még a tollas kalapot, amit olyan nagyon becsültem és forron szerettem."

Ez a természetes érzés és hang, pedig lehet, hogy éppen ennek a bajtársunknak a sorsa fog úgy alakulni: hogy oda lesz kötve az új hazájához, de ezt csak a sorsa kényszerítheti rá és nem maga siet kidobni a lelkéből a régi otthon, a régi hivatást, mint holmi ocska terhet, ami bénítja az embert a dollárcsinálásban. Ez a bajtárs igazat ír: Ő ma is magyar csendőr és az marad, amíg él. Akár hazamegy majd, akár nem.

Szeretettel és becsüléssel gondolunk rá mindig! Egyszerű szavai megérdemlik, hogy egyszer otthon márványba vésvé hirdessék a magyar csendőrbecsületet!

Nomád.

"A mai kor problémája nem gazdasági, hanem lelki. Hit kell, hogy megküzdhessünk vele."
"Csak az tartozik a nemzethez, aki a nemzeti feladatokat is vállalja."
gr. Teleki Pál.

A MI FELADATUNK!

Időszerűnek, sőt mondhatnám szinte későinek tartom megkérdezni, hogy Hazánk felszabadításakor miként képzeljük el a közbiztonság átvételét, megszervezését stb.

Természetesen csakis szervezeti elgondolásokra volna szükség, nem pedig arra, ki legyen a Felügyelő, kerpk. stb. stb. Mindegyikünknek korára és rendfokozatára való tekintet nélkül ott és azon beosztásban kell szolgálnia, ahol a szükség és előjáróinak bizalma állítja. De ott azután olyan munkát kell végezni, hogy máról-holnapra, mint azt már az első kommunizmus után megmutatta a magyar cső., nemcsak biztonság, de a közbiztonság olyan legyen, amilyent az egész világ közbiztonsági szervei tanulmány tárgyává tehetnek.

És ki foglalkozna, ki hivatott foglalkozni és kinek kötelessége ezzel foglalkozni, ha nem nekünk a szabadföldön élő csőknek?

A munka nem egyszerű, sőt mondhatnám emberen felüli. De meg tudunk, meg kell vele birkoznunk; ezt joggal várja tőlünk minden szenvedő magyar testvérünk, de ki is vállalkozzék erre, ha nem mi, a csendőrség és rendőrség tagjai, e tekintetben szakemberek, akik ismerjük a hazai viszonyokat, hiszen többé-kevésbé évtizedeket töltöttünk e szolgálatban.

Hazánkat felszabadíthatja idegen hatalom, vagy hatsímak, az emigrációs magyarság közreműködésével és hathatós támogatásával, de Magyarországon a közbiztonságot csak azok teremthetik meg, akik annak viszonyait, népét és egyéb a biztonságot befolyásoló tényezőket legalább annyira ismerik, mint mi csők és rendőrök. Ennek megteremtése tehát a mi feladatunk, másra tölteni azt nem lehet, és nem is szabad.

Nehéz dolog! Mert nem hiszen, hogy volt Magyarországon még egy olyan testület, amelynek tagjaiból oly kevesen vannak odahaza, mint ép a csendőrségtől. Hiszen az első intézkedések közé tartozott a csendőrség feloszlatása.

Kéves tiszttel, vezetővel, irányítóval kell majd megkezdenni a munkát, de meg kell kezdeni.

A közbiztonsági szolgálat sulya az őrs parancsnokának vállait nyomja. Ha az öpk. jó, akkor az őrs is jó, vagy jó lesz a közbiztonság is jó, vagy javuló tendenciát mutat. Hogyan állunk az öpk. kérdéssel?

Nem tudjuk. Nem tudjuk ki van otthon, ki él, kit hurcoltak ki Oroszországba?

Nincs egyetlen egy Utasításunk sem. Mindenki, mindent emlékeztől kell hogy végezzen. Az emlékezet pedig véges, csaláka, hiányos és mégis menni kell a szolgálatnak, az menni fog fanatikus erővel, fáradtságot, önkímélést nem ismerő akarással, Isten segédelmével.

Mik lennének az első teendők? Közbiztonsági szerv nélkül - legyen az még hiányosan, helytelenül és hibás irányban felépített is - működni nem lehet. Egy ilyen is jobb, mintha egyáltalán semmi sem lenne. Még a vadaknál is van valamilyen, az ő fogalmaik szerint helyesen működő hasonló szerv.

Elgondolásom szerint tehát az első lépés lenne az eddigi közbiztonsági szolgálatot ellátott szerv helyén való meghagyása, lássa el továbbra is eddigi előírásainak megfelelően szolgálatát, kivéven a politikai bűncselekmények üldözését.

Ezen kormányintézkedéssel egyidejűleg a rendelkezésre álló összes hiradási lehetőségek igénybevételével elrendelni, hogy minden volt cső., ró. a volt kerületi, vagy osztály parancsnoksági szék-

helyeken, ott közelebről megjelölt helyen 24 órán belül személyesen jelentkezni köteles. Így pár napon belül minden volt cső., rő.-ker. tudja, hány és kb. milyen képzettségű volt cső., rő.-vel számolhat. Korhatár 60 év.

A következő lépés lenne, a volt öpk.-ok, öpk.képzőt végzetek és azok, akik legalább őrmesteri rendfokozatban 3 évet szolgáltak öpk.-nak kiválasztása és megbízása. Ezek lennének a jelenlegi rendőrőrsök parancsnokai, irányítói, vezetői.

Mik lennének az új őrsök feladatai? Nem lesz Btk. Kbtk. stb. és mégis kell dolgozni. Az első hetekben a szolgálat sulya a prevención lenne. És csak az öpk. teljes tájékozódása után következne az őrskörlet megtisztítása a mult bűnözőitől. Vigyázni kellene arra, hogy kicsinyes, egyéni bosszúk ne érvényesülhessenek. Ezen esetek nyomozását az öpk., illetve az őrsön levő volt csők végezhetnék.

Minden öpk. oda nyerne beosztást, ahol helyi és személyi ismerettel rendelkezik. Nözetem szerint nagyobb őrskörleteket alakítanék 10-15 fővel és az őrsők állomás helyei általában a régi cső. őrsők állomás helyei lennének.

A volt szakaszpk-ok könnyen elláthatnák a volt sznypk. munkakörét, ha ilyen nincs elég, az idősebb volt öpk.-okra kerülne a sor.

Egy szárnhoz legfeljebb 10 őrs tartozhatna. Ha több őrs tartozik, az sznypk elveszíti áttekintését, nem tud irányítani, vezetni, ami csak a végzendő munka és a továbbképzés rovására esnék.

De meg kellene indítani a toborzást is a közbiztonsági szervekhez. Valószínűen több rendes ember szolgálna a mai rendőrségnél is, aki mellette volna arra is, hogy kellő átképzéssel használható tagjává váljék a valóban közbiztonsági testületeknek. Elsősorban ezekből kellene a pótlást kikeresni.

Ha szerény keretek között is, de a kiképzésnek, átképzésnek mielőbb meg kellene indulnia központilag kiadott utasítások alapján. Ezek már az előírásoknak megfelelő igazolás után volnának csak felvehetőek, de rövidesen az általános igazolásoknak is megtörténni kellene.

Jelen eszmefuttatásomnak csak egy a célja. Nem az, hogy a nagy vonásokban általam elgondoltak zsinormértékül szolgáljanak. Ehhez a cikk nem elég részletes, de nem is vagyok hivatott arra, hogy e nagy horderejű kérdésben elveket leszögezzek. Egyetlen célom az, hogy ezen cikk alapján kérjem Bajtársaim hozzászólását, fejtegetését nagyvonalakban és részletekben is, ki, hogyan képzi el a jövőendő közbiztonsági szerv működését akkor, ha arra sor kerül. Ebbe felkészületlenül beleugrani ép olyan nagy bűn sokat szenvedett véreink ellen, mint a semáttetés és csak a felsőbb helyről jövő parancs várása. De kitől és milyen parancsokat várhatunk, ha arra nem készülünk fel minél alaposabban?

A kakastollas csendőrt otthon várj, nagyon várják. Megjelenése nyugalmat, biztonságot, mindent jelent, ami ma hiányzik, vagy gyáftalan nincs.

AMERIKAI LEVÉL.

Furcsa világ ez az Amerika. A gondolat és szólásszabadságnak azt hiszem - ma valóban egyetlen hazája. A szó, már nem is nemes értelmében itt szabad minden. Szabad pl. az elnököt úgy szidni mindenkinek, ahogy a szíve kívánja. Ezzel aztán élnek is az ellenségei most az elnök-választás előtt. De sem az elnök, sem a hivatalos közegek rá sem hederítenek.

Szabad mindenkinek nyilatkozni mindenről. Arról pl., hogy hány atombombájuk van készen. Hol gyártják, hol foglalkoznak atom-

kísérletekkel. Még azt is kihirdetik, hogy hány amerikai hadosztály van Európában, milyen felszereléssel? Megmondják, hogy az év végéig nem küldenek több harcoló hadosztályt, hanem Lisszabonba küldendő légierőkkel támogatják Európa védelmét.

A legújabb ideig a kommunizmussal nem törődtek. A legtöbb ember nem is hallott róla, vagy ha hallott is, nem értette meg, hogy mi annak a lényege. Ma azonban már egyre több és több hang hallatszik a kommunizmus ellen a sajtóban, folyóiratokban, vagy politikai beszédekben, mert a hullám kezd idáig érni. Egyszerre három helyen is tárgyalnak kommunista pereket az ugynevezett amerika-ellenes magatartást kivizsgáló bizottságok előtt. Ez pedig a Fischer és társai atomkémkedése és az azt követő sorozatos kemparek után kezd beszéd tárgya lenni a társaságokban, hivatali szobákban s az üzleti életben is.

De az átlagemberek mindenütt e yformák és közönyösek. Hiába hallják és olvassák a bolsevista szörnyűségeket, megcsóválják a fejüket és nem hiszik. A "Reader Digest" amerikai folyóirat márciusi számában cikket közöl igen élethűen a magyarországi deportálásokról. Ezt a folyóiratot már kb. minden négy középiszkolást végzett amerikai olvassa. Így aztán, akinek van magyar ismerőse, azonnal felhívta telefonon, vagy elment hozzá és megkérdezte, hogy "igaz"? Ha aztán megkapták a felvilágosítást egy kis kiegészítéssel, hát eleinte szörnyülködtek, aztán hiümmögtek, végül nem hitték el, hogy ilyen egyáltalán lehetséges s aztán elfelejtették az egészet.

Az amerikai ugy van a kommunizmussal, mint a falusi atyafi a prédikációval, hogy még ki sem jött a templomból s már elfelejtette, hogy mire oktatta a pap. Az esze éppen úgy a roma pejszikójén járt a prédikáció alatt, mint az amerikaiaknak a dolláron.

No már most, minden csendőriben az a kérdés merül fel, hogy lehetne ezen segíteni? Mert hát a dolog a mi bőrünkre is megy s a kommunizmus nekünk kommunizmus akár Európában, akár Amerikában, vagy ha a világ bármely más táján is jelenik meg. Mi nemcsak otthon, hanem mindenütt ellenfelei vagyunk a kommunizmusnak, hiszünk ellené az éppen rendelkezésünkre álló jogos fegyverekkel. Erre esküdünk is.

Minden magyar csendőr tehát ott, ahova a sors sodorta világoítsa fel munkás társait, barátait a kommunizmusról. Nem előadásra gondolok, beszélgetés közben tegye azt. Mondja el ami otthon történik, vagy vele megtörtént. Így látják majd az amerikaiak is igazolva, hogy miért jött el hazulról, miért kellett otthagynia élet-hivatását, becsületet munkájával szerzett javait, szülőbányját, az apát, a testvért, a rokont.

Az ily állandó felvilágosító munkával emelünk gátat a kommunizmus terjedésének.

UNAL.

AZ ORS FAVÁGÓJA.

/folytatás/

Boldognét megnyugtatta Bakó őrm. nyugodt hangja, biztos allitása. Elkészitem a szobát, befütök...

Most ne jó asszony, nem érünk rá, csak kifujjuk kissé magunkat és mennünk kell.

Hát ilyen időben is... Hiszen nem elég a sok hó, de olyan cudar hideg van, hogy a veréb is leesik a fáról.

De mi nem ülünk fán és nem vagyunk verebek. Majd csak elvergődünk.

Lukács csó nagy szemeket meresztett a nem várt kijelentésre. Hisz alig várta, hogy az átázott és nedves holmi lekerüljön róla és vízszintes helyzetbe kerülhessen. No meg a vállát is nagyon

huzta a járőrtáska. Könnyíteni kell rajta... Alig, hogy letelepedtek a barátságos meleg szobában, előhuzta a szalonnát és melléje Julisnéni remekét, a jó barna kenyeret és vígan eszegetett.

Bakó őrm. mintha beteg volna, nem izlett neki a szalonna, csak éppen a bicskáját zsírozta be. Gondolatai másutt jártak. Hamarosan előkerült a cigaretta, amiből egymás után elszívott vagy három darabot.

Ez alatt kissé megszáradtak és már is indultak. Tovább... Fel a kilátóba. Máskor az ut Boldog Bencétől nem egészen egy óra járás, most három óráig is megtartott.

Első kérdése az volt Bakó őrm.-nek az álmából felkeltett kilátó-örhöz, ott van e Boldog Bence?

Tegnap délelőtt itt volt és azt ígérte, hogy délután újból benéz. De nem járt itt. Ugy látszik e pogány időben nem indult el Marótról. No jól is tette.

Akkor megyünk tovább.

De hát pihenjenek egy kicsit és melegedjenek fel. A konyhában még jó meleg van. Azonnal főzök egy feketet.

Köszönjük, felelte Bakó őrm., sürgős az utunk. És már indultak is.

Mintha az Eg is megszánta volna a két törtetőt, elállt a havazás. Így is már több mint félméteres havat tapostak.

A kilátótól az erdei után haladtak, a legrövidebben, amely Marótra vezetett. A maróti házak a vastag, puha hósuba alatt úgy feküdtek, mintha ma nem akarnának felébredni. Almosan, a hidegtől összehúzódva álltak egymás mellett, csak itt-ott a kőnyúló felszálló kékes füstcsík jelezte, hogy a bentlakók élnek. Még a zsuptető alól sem bujtak elő a verebek, hogy hangos csiripeléssel életet, színt adjanak az alvó falunak.

Utjuk a Szövetkezetbe vezetett, amely ép most nyitotta ki ajtait.

Mikor volt itt Boldog Bence? Mikor ment el?

Az üzletvezető előzékenyen adott felvilágosítást. Tegnap dél körül érkezett és, mert nagyon átfázott, pálinkát ivott, de csak kétszer egy-egy flütyülőt. Úgy három óra körül délután több szomszéd községbelivel újból betért ide, akkor meg csak orvosságként egy korsó sört szopogatott. De valahol járhatott még, mert a sörét igen tempósen iszogatta, közben nagyokat hallgatott. Úgy négy óra körül elindult hazafelé. Akkor esett a legjobban.

Bakó őrm. rövidesen megállapította, hogy Boldog Bence a Szövetkezetből hazafelé indulva csak Tiborcz présházáig jutott, mert Tiborcz a nagy hősesében nem engedte tovább. A szives marasztalás nem maradt eredmény nélkül. Ott idogáltak késő estig, beic az éjszaka, de csak új bort. Hogy mikor ment el Boldog Bence, azt Tiborcz sem tudta, mert a bor hatása alatt, no meg úgy is pogány idő volt, lefeküdt egy szalma-pricsre és hamarosan el is aludt.

Ez utolsó szavakra jutott eszükbe Bakoéknak, hogy ők bizony az éjszaka elfelejtettek aludni. Lukács cső.-nek sem volt nehéz a tarisznája, hiszen meg kell találni Boldog Bencét. Mintha egy hétig tartó alvásból most ébredtek volna fel, oly rüngök voltak. Ki érne rá enni? Hisz nem is éhesek... A csizmát most huzták fel szárazon, eddig sánván a böröndösben állott... A köppeny még a nyár melegével van bélelve... Csak a kalap... az nehéz. Vagy csak alatta nyom valami? No, de cigaretta mégis csak kell. Hirtelen mindketten egy-egy doboz Leventét vásárolnak és csak tovább... Az eredményig.

(Folytatjuk)

Ezúton köszönjük és nyugtázzuk az Önhozzájárulását a B.L.-re

MAGYAR RAPSZODIA 1952-ben.

/A Stuttgarter Nachrichten 14.számában Walter W.Krause tollából megjelent külön-tudósítás és az "Ebresztő" cikke alapján./

Az eddig valószínűleg legveszedelmesebb kísérlet, amelynek célja az, hogy a magát a nyugati kulturvilághoz tartozónak való magyarságot elorozzitsa, ezekben a napokban végleg meghiusult.

Egy 35 tagból álló, különleges feladattal megbízott moszkvai csoport nagyta el ez év elején Budapestet, miután egy féléven keresztül minden fizikai és lelki eszközzel megkísérelte, hogy a "hyugatián dekadens gondolkodást" a magyarokból kiirtsa. Záró akkordja ennek a működésnek Rákosi Mátyásnak, a Szabad Nép egy egész hasábjára terjedő nyilatkozata: "A magyar nép 90%-a megveti a kormány által kiadott törvényes rendelkezéseket, fegyelmezetien, a munkától való tartozkodásával szahatálja a kormány terveit, feketézik és a testvéri szovjet tanácsokkal es segítséggel szemben gögösen és hátlátlanul viselkedik.

Azok között a csatlos-áliambeli kommunisták között, akik szovjet állampolgárok, a magyaroknak volt a legnehezebb "törvényesen" hatalomra kerülni. Nem ment egészen feledésbe Magyarországon Kun Bélának 1919-beli uralma. Ezért akasztott magára az első választásoknál Rákosi Mátyás nemzetiszíni köppenyt, de a választóknak még így is csak 25%-a szavazott a vörösekre. Amikor már kiirtották a pártokat, a Mindszenty és Rajk-féle ellenállást letörték, az intelligenciát, a földbirtokosokat kiirtották, a földtulajdont megosztották, amikor már elült a Kossuth-év zajja, azt itte Moszkva helytartója, hogy most már a magyar nép szívet és lelkét is megnyerte.

Sok alkalommal és a nyilvános élet számos esetében azonban bizonyossá vált, hogy a keleti szocializmus bacillusá nem talál a magyar földön termékeny talajra. Az öntudatos magyarság ma is egyenrangúnak mutatkozott azokkal, akik 1919-ben a szlav-kommunizmus betörésének negvetéssel, gyölölettel ellenálltak. Ezért jelentek meg 1951.közepén Budapestben a Kominforma-nak bevált propagandistái, hogy a "kapitalizmusnak ezt a keleti előterét" /ahogy Magyarországot az "állandó Békéért" című sajtótermékük nevezi/ végérvényesen elintézzék.

A csoport első offenzíváját durva történelen hamisítással kezdte meg. Egy tudományos gyűlés csodálkozó hallgatói előtt Molnár volt külügyminister kijelentette, hogy a magyarok néprajzilag nem a finn-ugor népesaládhöz tartoznak. A leninizmus-Marxizmus a történelmi kutatás számára új adatokat adott közre, amelyek szerint a magyarok egy "a turk népekkel való esetleges rokonságból a Duna térségben szlav parasztnéppé fejlődtek."

A nemzeteli leshárnazásról vallott eddigi felfogás helyesbítésével párhuzamosan hozzáfogtak a Kominforma különleges szakértői olyan propaganda tüzijáték megrendezéséhez, amelytől azt remélték, hogy mindenkít meggyőz. A magyar rádió hallgatói ezután már nem napi két órán, hanem napi 8 órán át hallgattak az "UGSSR kultur köréből származó tájékoztatásokat". Ezek a Szovjetunióról szóló intervjukból sztahanovistákkal való beszélgetésekből, önkritikákból, tanácsokból, statisztikai eredmények felolvasásaiból, novellákból, szindarabokból, zenéből és magyarázatokból álltak.

A csatlos-állanok filmszínházaiban kevés kivétellel csak orosz darabokat adnak. A színpadokon orosz szerzők uralkodnak. Nyugati írók darabjai közül csak olyanok kerülnek színpadra, amelyekből valami forradalmi céizatot lehet kihámozni. A Szikra kiadónak kirakataiban Stalin összes műveinek 13.kiadása mellett Worosilov, Beria, Molotov, Bulganin munkái láthatók. Az összes tudósoknak, íróknak és újságíróknak nyilvánosan kellett arra, a kérdésre választ

adni: "Mit érez Ön, ha Stalin nevét hallja?".

A magyarok az utóbbi években teljesen kiismerték a szovjet módszereit és országszerte kacagással, vagy kihívó tiltakozással válaszoltak ezekre. A színházak, mozik üresen maradtak, a szovjet irodalom eladhatatlan, étkezdekben és iskolákban összetörték a hangszórókat, a n. elvtanfolyamokat az első órák után otthagyták és természetesen nem "Rádió Budapestet", vagy "Rádió Moszkvát" hallgatták. A "Fiatal Uttörők" színházában hosszasan kifütyülték azt a jelenetet, amelyben a három éves hős szüleit szovjet ellenes kijelentéseik miatt feljelenti. Amikor pedig a "Házastársak" című filmben utalás történik a hároméves terv érdekében való önmegtagadásra, soha nem látott derűtség tör ki a hallgatóságban.

A Kominform irodának meghökkenet különleges szakértői erre a "politikai önvédelem" jelszava alatt a régi intelligenciának még életben levő utolsó tagjait fogatják el egy éjjel. Kb. 2.000 egykori tisztet és állami tisztviselőt, nagybirtokost, 157 bankárt, 427 igazgatót, 391 nagykereskedőt és 400 középosztálybelit dugtak egy koncentrációs táborba a román határon. Most újból hozzáfogtak a deportálásokhoz. Budapest környékén kezdték meg bűnös munkájukat. Már nemcsak az intellektuelt, hanem számtalan munkást, parasztot is deportáltak. Azt hiszik, hogy ezzel az elroszítás ellenálló fészket kiirtják. Ebben azonban tévednek!

--

TORONY AZ ÉJSZAKÁBAN.

/Ady Endrétől/

Faluja nyár-éji csöndjéből
Fehéren, aggódva kibámul
A torony
S vér-hireket vár a lángoló,
Vénhedt világból.

Harangjait állatja némán
S az istenének, kinek háza,
Nem üzen,
All, remeg és bánul a torony
Megbabonázva.

Az ég csodálatos felhői
A Holdat rejtegetve usznak
S a torony
A Holdnak köszön, e mennyei
Bölcs onnibuszna.

A Hold sokféle tornyt látott
Sohse sietett, sohse késett,
S nem riad,
Ha telnek e kis Föld-csillagon
Elrendelések

Tán holnap már vérrel meszelten
Fog csillogni istenes örünk,
A torony,
S a harcos multnak ígéje zug:
Halunk, vagy győzünk.

Talán holnap már a torony hősibb
Vallását vallja vércse-multnak
S fiait
A harangok, s még álmódok
Összekundulnak.

Csak a Hold fog tovább dövögni,
Mint majd a Föld is, ember nélkül
S a világ
Holdfényes torony-rokok fölött
Mégis megbékül.

--

CSENDŐRASSZONYOK.

Február 14-én reggel a feleségen rátette a kezét a kezeire és ezt mondotta csendesesen:

-Ma csendőrnapi van. Nem szóltál róla, hátha elkerüli a figyelmet egy nap, ami szép, de ami most fáj nekünk. Azt akartad elkerülni, hogy fájjon? De én a csendőrnapot mindig számon tartottam és megünnepeltem, tehát most sem kerülheti el a figyelmet.

Megünnepeltem ezt a napot, mert mi asszonyok is tudjuk, hogy a magyar csendőr nemzetünk legtisztább, legnemesebb képviselője. Leszűrten, sokszoros próbákkal kiválogatott legjava a magyar fajnak s kicsiszolva ő lett a legpompásabb férfi és a világ legszebb.

legkomolyabb katonája.

Mindég büszke voltam rá, hogy hozzátok tartozom, hogy csendőrásszony vagyok. Emiatt lettem földönfutó, de vállalomás újra vállalnám, ha választás előtt állnék.

Sok csendőrről volt alkalom beszélni s tudom, hogy a szigoru külső alatt emberséges szívek dobogtak és többet segítettek a rászoruló embereken, mint azok, akik a nép nevében lázitottak ellenük. S a bajban, amikor már minden elveszett, a csendőr volt a nemzet leghűségesebb fia, aki fenéig üritette a keserű poharat.

A csendőrnapról megfelejtkezni nem lehet. Megünnepeljük a lelkünkben ma is és mindég, míg csak élünk. -

Ezt mondotta a feleségem s én megsimogattam a kezét há-lásan, hogy a bajban megmaradt nemcsak feleségnek, hanem csendőrásszonynak is. Biztos vagyok benne, sok ilyen csendőrásszony van Nomád.

-.-

KEDVES BAJTÁRSAIM!

A Franciaországban élő bajtársaink egyik csoportja a szeretet olyan nemes példáját mutatta meg az egymás támogatására alakult önkéntes szervezetükkel, mely mindnyájunk előtt mintaképül szolgálhat. Ezt a nemes példát követni kell! Egymás kezét szeretettel megfogva és egymást mindenben támogatva kell átvésszelnünk a nehéz időkvet!

De ne felejtkezzünk meg arról sem, hogy szét vagyunk szórva az egész világon és egyetlen vékony szál csak tart össze bennünket: Ez pedig a Bajtársi Levél!

Nem is hiszitek, milyen sok nehézséget kell leküzdeni míg egy-egy száma végre napvilágot láthat. Milyen kellemetlen állandóan másoktól kölcsönkért írógéppel dolgozni. Milyen sok szempont kell összegyűjteni, hogy a papír, a lehuzási költség, a postaköltség havonta meglegyen. Nézd csak meg szegényes külsejét! Az mindent elárul!

Ezenkívül ne feledkezz meg a levelezési költségekről sem. Láttam mennyi levél érkezik a központba, hány bajtárs fordul oda támasért, erőgyűjtésért. És minden levélre válaszolni kell! Mert nem lehet pl. az Ausztrália síkságán egyedül élő bajtárs levélét válasz nélkül használni, hiszen ő elhagyatottságában már azt is kiszámolta, mikorra érkezhetsz meg a válasz.

Bajtársain! Ugygondolom, hogy nekünk a fentiekkel is törődni kell! A rászoruló bajtársaink támogatásán kívül tovább kell fejleszteni a B.L.-t, izléses fedőlappal kell azt ellátni, géppel nyomtatni, a szerkesztőség részére írógépet és sokszorosítógépet vásárolni, a válaszra váró levelek postaköltségéről is gondoskodni.

Elgondolásom szerint e problémák megoldhatása végett "Csendőrségi Alapot" kellene létesítenünk. Ehhez minden kereső bajtársnak hozzá kellene járulni, akár Ausztráliában, vagy Kanadában akár pedig az U.S.A.-ban, vagy Európában, avagy a szabad világ bármely részében tartozkodik is. Hozzájárulásként az egyedülálló bajtársak havi keresetüknek 1%-át, míg a családfenntartók 1/2%-át minden megerőltetés nélkül felajánlhatják. Ezeket a felajánlásokat havonta a központi vezetőséghez kell eljuttatni, aki annak szétosztásáról az alábbiak szerint gondoskodik:

1. A bevétel 30%-ból Segélyezési Alapot létesítünk a rászoruló bajtársaink megsegítésére.

2. 10% a Központi Vezetőség rendelkezésére állna levelezési célokra.

3.50% pedig a B.L.céljaira szolgálna.

A közölt százalékos elosztást természetesen nem kellene véglegesnek tekinteni, hanem azon a szükségletnek megfelelően lehetne változtatni.

Bajtársaim! Ugygondolom, hogy a fentebb ismertetett módon és a hozzájárulások pontos befizetésével minden közösségi problémánkat megoldani tudnánk. Kérlek benneteket, hogy az erre vonatkozó elgondolásaitokat a B.L.utján hozzátok nyilvánosságra, hogy közös erővel és egy akarattal dolgozhassunk tovább Testületünk és Nemzetünk jövőjéért.

HIVEN! BECSÜLETTEL! VITEZÜL!

Bremen, 1952. március 15.

R.

A fentiekben egyik kivándorlásra váró bajtárs gondolatait rögzítettük minden hozzáadás nélkül. Ő még hosszú és bizonytalan útja előtt is nem önmagáért, hanem Közösségünkért aggodik. Vajha meghallgatásra találnának elgondolásai és áldozatkészségével bebizonyítaná minden bajtárs, hogy közös magyar célunkért tettekre kész.

--

/Szerk./

A LÖVES IDEJÉNEK MEGHATÁROZÁSA.

Erre a kérdésre csak a kilőtt hüvely adhat néhány bizonytalan támpontot.

Fekete löporral töltött hüvelynél a hüvely belseje fekete, egy nap múlva nyirkos, továbbá zöld és fehér pontokkal tüzdelt, amelyek következő napokon szaporodnak.

Gyérfüstű löpor esetén a hüvely belsejében szürke réteg rakodik le, amelyben egy nap múlva szürke és fehér pontok képződnek.

A gyutacson az ütőszeg benyomata kezdetben fényes, két nap múlva olyan homályos, mint a hüvely egyéb fémfelülete.

Következtetni lehet még a fegyvercső belsejéből is a lövés idejének meghatározására, de erre már csak a fegyverszakértő tud nyilatkozni. A seb korából viszont csak a törvényszéki orvosszakértő tud következtetni.

Vérnyomok.

A vérnyomok -ha azok egyáltalán visszamaradtak- minden esetben nagyon fontosak a nyomozás szempontjából, bár a cső azokat sok esetben nem tudja kiértékelni, de még mindegyik orvos sem, hanem azokat az orvosszakértő kezeihez kell juttatni. Fontos, hogy a cső, tudja mi érdekelheti az orvosszakértőt, azért tisztába kell lennie a vérnyomok felkutatását és rögzítését célzó eljárásokkal, ismernie kell a szakértő szempontjait és azt is, hogy mit várhat a szakértői tudományos vizsgálatról.

A vérnyomoknál szerepet játszik: 1. A vér mennyisége. 2. A vér alakja, elhelyeződése. 3. A vér minősége.

A vér mennyisége fontos lehet, ha gyanu merül fel, hogy a sértett vért a helyszínről elvitték, /babonából, ártatlan gyermek vérenek gyógyító hatást tulajdonítanak/

ha a sértett nem ott halt meg, ahol feltalálták, pl. a sinekre fektetett hulla,

ha az elmenekült tettes a helyszínen megsérült és a vérvesztéséből következtetni lehet a sérülés fokára.

Ha a halál külső elvérzés következtében ott állt elő, ahol a halott fekszik, akkor a kiömlött vért ott fel kell kutatni. Felnőtt embernél az elvérzés bekövetkezik, ha a vér kb. 1/3-át /1-1 1/2 kg/ az illető elveszíti. A vér mennyiség megítélésére orvosszakértőt kell igénybe venni.

/folytatjuk/

--

KÖZLEMÉNYEK. HIREK. SZERKESZTOI ÜZENETEK!

A MKCSBK vezetője értesíti az érdekelteket, hogy a kért házassági engedélyek kiadása azért késik, mert ezeket a Vezetőség megfelelő kiállításban készíti el, ehhez pedig egy kis idő szükséges. Türelmet kér a Vezetőség azért is, amiért a beérkezett levelekre nem válaszolt eddig, de a közben beállott munkatorlódás ezt lehetetlenné tette. Mindenkinek válaszolni fog.

A sok husvétii jókívánatokra nem tud mindenkinek külön-külön válaszolni, fogadják tehát ezton köszönetét és egyenként és mindenkinek bajtársi üdvözlettel kíván minden jót.

A franciaországi "Segítő Alap" pénztárosához 1952. március hóra törént 100 /Egyszáz/ franknak befizetését nyilvánosan nyugtázzuk: 1. Dajka István, 2. Fekete Gábor, 3. Táló László, 4. Tóth József, 5. Bata József, 6. Kovács Ferenc, 7. Balassa József, 8. Sallós Ferenc, 9. Szakács Sándor, 10. Dorogi Mihály, 11. Kovács János, 12. Horváth László, 13. Juhász István, 14. Németh István, 15. Baráti József, 16. Molnár Bálint, 17. Horváth Lajos, 18. Békési Gábor, 19. Czibalmos József, 20. Koch László, 21. Csala Gyula, 22. Bajor Ferenc. -

Kiss János Ensisheim, feleségének f. évi február hó 1-én János-Rudolf nevű gyermeke született. Gratulálunk az új csendőr-csemetéhez, tartsa Isten az egész családot jó egészségben meg.

Csányi József, Forbach, házasságot kötött. Minden jót és örökké tartó boldogságot kívánunk az új párnak.

Pogány Ferenc ezredes bajtársunk hosszas betegség után elhalálozott. Ugy szerették az alárendeltjei, hogy édesapjuknak nevezték. Szeretetüknek tanujelét adták azzal is, hogy a végtisztességnél messziről utazva személyesen jelentek meg. Bajtárs volt és egész ember az életén át. Pihenjen békén s özvegyének az Egek Ura adjon mielőbbi megnyugvást a változhatatlanba.

Kérjük a cserepéldányokat küldő lapok szerkesztősegeit, hogy lapjainkat a Salzburgba, hanem az alanti Bregenz-i címünkre küldjék.

Szente Mihály bajtársunkat kérezzük, aki a múlt év októberében vándorolt ki az U.S.A.-ba. Aki tud róla, új címét közölje a szerkesztőséggel.

K.L. Argentína. A csőnap alkalmából küldött szives bajtársi üdvözlőket úgy az austriai bajtársak, mint a B.L. szerkesztősége nevében köszönjük, s azokat magyar csendőr szívünk teljes melegével és szeretetével viszonzzuk.

H.M. Collonges au mont d'Or. Verseit és tanulmányait várjuk.

M A N U S K R I P T - K É Z I R A T ! ABSENDER, ADRESSE-CIM:
B.L. SZERKESZTŐSEGE: B R E G E N Z, Lager VORKLOSTER, Baracke 2.

D R U C K S A C H E.

An Herrn